

Naum - comentarii J. N. Darby

Dacă cercetăm îndeaproape caracteristicile popoarelor care au fost în relație cu poporul lui Dumnezeu, probabil că vom găsi în fiecare dintre ele o anumită formă a răului care iese în evidență destul de clar. În toate cazurile, aceasta este la principalii vrăjmași ai poporului: Egiptul, Babilonul și Ninive poartă pe frunte marca clară a ceea ce ele reprezintă sub aspect moral. Egiptul este lumea în starea ei naturală, acea lume din care a ieșit poporul; Babilonul reprezintă lumea coruptă lucrând cu putere, sub robia căreia a căzut poporul, iar Ninive este gloria orgolioasă a lumii care nu recunoaște nimic altceva decât propria ei importanță, lumea ca vrăjmaș declarat al poporului lui Dumnezeu, care este vrăjmașă pur și simplu prin orgoliul ei, care va fi judecată ca și celelalte și va dispărea pentru totdeauna în urma judecății Celui Atotputernic. Yahve a dat o poruncă împotriva ei: că nu se va naște nimic care să poarte numele ei. Această judecată este la fel de simplă ca profeția care ne spune despre ea și aceasta nu cere multe explicații.

Profeția începe prezentând caracterul lui Dumnezeu sub aspectul a ceea ce a suportat El din cauza orgoliului oamenilor. Dumnezeu este gelos și Yahve se va răzbuna. Acesta este un gând solemn: oricât de mare ar fi răbdarea Lui, vine timpul când El va demonstra că nu suferă răul. Este și un gând care aduce mângâiere pentru că răzbunarea lui Dumnezeu aduce eliberarea lumii de sub asupra și mizeria jugului vrăjmașului, dar și eliberare de pofte, ca aceasta să înflorească sub privirea blândă a Eliberatorului.

Fără îndoială, El permite mult timp răul și nu este fără răbdare, cum sunt sărmanele noastre inimi; El este încet la mânie, mânie cu atât mai grozavă cu cât este dreptatea Celui care nu este niciodată nerăbdător. El este puternic și nu lasă pe vinovat să treacă drept nevinovat*. Cine va putea sta în fața indignării Lui sau cine va putea rezista mâniei Lui aprinse?

Dar aceasta nu-i totul: indignarea Lui nu este vagă, ca să distrugă fără deosebire atunci când își dă frâu liber, ci El este bun și este o cetățuie în timp de necaz. Când răul și judecata se revarsă, răul care este prin judecată și judecata căreia nimic nu-i poate rezista, El însuși este adăpostul sigur al celor care se încred în El. El însuși îi cunoaște pe aceia. În ceea ce privește gloria vrăjmașului, ea va fi distrusă, va fi ștearsă de pe fața pământului și va dispărea complet. Cufundați în plăcerile lor, îmbătați și fără teamă, ei vor fi mistuiți ca paiele uscate.

În Naum 1:11 întâlnim personajul despre care vorbesc atât de mult profeții: asirianul care uneltește lucruri rele împotriva lui Yahve. Versetul 12, deși este cumva obscur, cred că se aplică la Israel. Vai! el însuși, lăudându-se, în spiritul lumii, cu siguranța lui și cu puterea lui, va fi invadat și va suferi revărsarea apelor mari, calamitatea de la Dumnezeu. Când acea calamitate va străbate țara – cea a lui Israel – ei vor fi nimiciți**. Comparați cu Isaia 28:18-19 și Isaia 14:25. Această calamitate este împlinirea completă a judecății lui Dumnezeu, după care profetul spune că eliberarea lui Israel va fi completă și definitivă. Comparați cu Isaia 10:5, 24-25. Jugul asirianului va fi zdrobit pentru totdeauna, iar puterea ostilă și plină de mândrie a lumii va fi nimicită, în vreme ce stricăciunea și răzvrătirea anticreștină vor fi fost deja judecate. Vestea cea bună despre eliberarea completă se va răspândi și Iuda va ține în pace sărbătorile sfinte.

Nu am nicio îndoială că invazia lui Sanherib a fost doar o ocazie pentru această profeție și este evident că sensul profeției este mult mai larg și că judecata despre care vorbește este finală. Este încă un exemplu pentru ceea ce am întâlnit mereu în profeții: o judecată parțială este folosită ca avertisment sau ca încurajare pentru poporul lui Dumnezeu, ea nefiind decât antemergătoare judecății prin care sunt arătate toate căile lui Dumnezeu. Cel rău nu va mai putea să-l tulbure pe Iuda, ci va fi definitiv nimicit.

Dacă Dumnezeu a permis ca Iacov să fie în întregime ruinat, aceasta a fost pentru că a sosit timpul judecății, iar acea judecată nu se oprește acolo. Judecata a început cu casa lui, fără îndoială, dar nu se poate limita doar la aceasta. Care va fi atunci sfârșitul vrăjmașilor poporului lui Dumnezeu, dacă El nu suporta răul la poporul Lui? Cetății Ninive îi rămânea să se apere, dacă putea, dar nu avea putere, iar acea groapă cu lei avea să fie invadată și leii tineri urmau să fie nimiciți. Ei nu se puteau apăra – vedeți același raționament în Isaia la sfârșitul capitoului 2 și începutul capitoului 3: Iacov era judecat, toată casa lui Israel era cercetată și distrusă, după care venea rândul lumii. Oricât de mare era orgoliul cetății Ninive, ea nu era mai bună decât alte cetăți, la a căror distrugere contribuise probabil ea însăși, pentru că Asiria și Egiptul erau rivale de mult timp. Ninive urma să-și vadă fortărețele neputincioase, căzând ca smochinele la prima zgâlțâială a pomului; poporul ei va fi ca niște femei fără putere și ruina va fi totală. Focul urma să o mistuie. Nu există dubii că aceasta s-a împlinit istoric prin căderea cetății Ninive, dar împlinirea deplină va fi atunci când va reveni asirianul – și spun aceasta nu cu privire la distrugerea cetății însăși, ci la puterea care va stăpâni teritoriul acela și va moșteni orgoliul țării lui Nimrod.